

— Никому нищо не съм казвал, царю честити, — отговорило момчето. — Но да ти кажа истината. От тогава аз залинях и без малко щях да умра. Майка ми ме научи как да си помогна на болката. Тя ми каза да изпокая трап в гората, да извикам в него три пжти това, което тежи на сърцето ми, да заровя трапа и да си гледам работата. Аз само това направих. Никому нищо не съм продумвал.

— Тогава отде се е разчуло? — попитал царя.

— Аз сам чух от воловарчета. Те свирят с бжзови свирки и свирките им думат това нещо. Излез вечер край нашата гора на разходка и послушай сам, какво свирят воловарчетата. Тогава ще се увериш, че аз наистина никому нищо не съм казал.

— Добре, — рекъл царя, — ще проверя дали е така работата, та тогава ще ти взема главата.

Той отишъл една вечер тайно на разходка из онзи край, дето му казало момчето. Задали се говедарчетата със свирки. Те свирели и свирките думали: „Цар Троян има кози уши!“

Царя узнал от воловарчетата откъде са взели свирките и се уверил, че момчето не е виновно. — „Истината и в земята да я заровиш, пак не може да се скрие“, — рекъл си царя и опростил бржснарчето.

От тоя ден той престанал да крие, че има кози уши, и бржснарите се спасили.

СТРАХ ГИ БИЛО...

Двама цигани тржгнали по просия. Като ходили от село на село, стигнали до една гора. Насреща им се задал натжкмен турчин на хубав кон.

Циганите се спряли. Засанали като вкаменени.

— Защо стоите тука? — запитал ги турчина, като дошъл до тях.

— Ех, аго, страх ни е от псета...

— Защо ви е страх?

— Защото си нямаме тояги.

— Защо сте без тояги?

— Сиромаси сме. Нож нямаме да си отсечем.

— На ви нож, та тичайте скоро в тая гора да си отсечете тояги. Ще ви чакам тука да ми донесете ножа.